

העולם הביא

רשות השידור

מיכרז מיוחד

(מיועד לבעלי עציצים חזקים בלבד)

התפקיד: מנהל הטלוויזיה הישראלית.
הכישורים הנדרשים:

1. כושר גופני (נפח שרירי היד, מינימום 24 ס"מ) כדי שיוכל "ללכת מכות" עם עובדים ממורמרים.
2. נסיון בחשמלאות, מכונאות, פחחות, הסרטה, איפור, פריצת דלתות, למיקרים מיוחדים בהם יצטרך להפעיל את הטלוויזיה בכוחות עצמו.
3. יכולת עריכה של חוברות משוכפלות על-מנת שיוכל לכתוב, להדפיס ולפרסם עיתון פנימי פרודוקטיבי, למיקרה שהעובדים יוציאו עיתון אופוזיציוני חריף.
4. חברותו במפלגת העבודה תחשב כיתרון. קשרים עם חוגי אחדות-העבודה יגבירו את הסיכויים.

הערות:

התפקיד כרוך בנוכחות באולפן השידורים מדי ערב, כדי לבצע איתור מתאים בעת התקלה היומית הקבועה.

ועדת המיכרזים מתחייבת לקבל את ההצעה הזולה ביותר.

רשות השידור

נינו

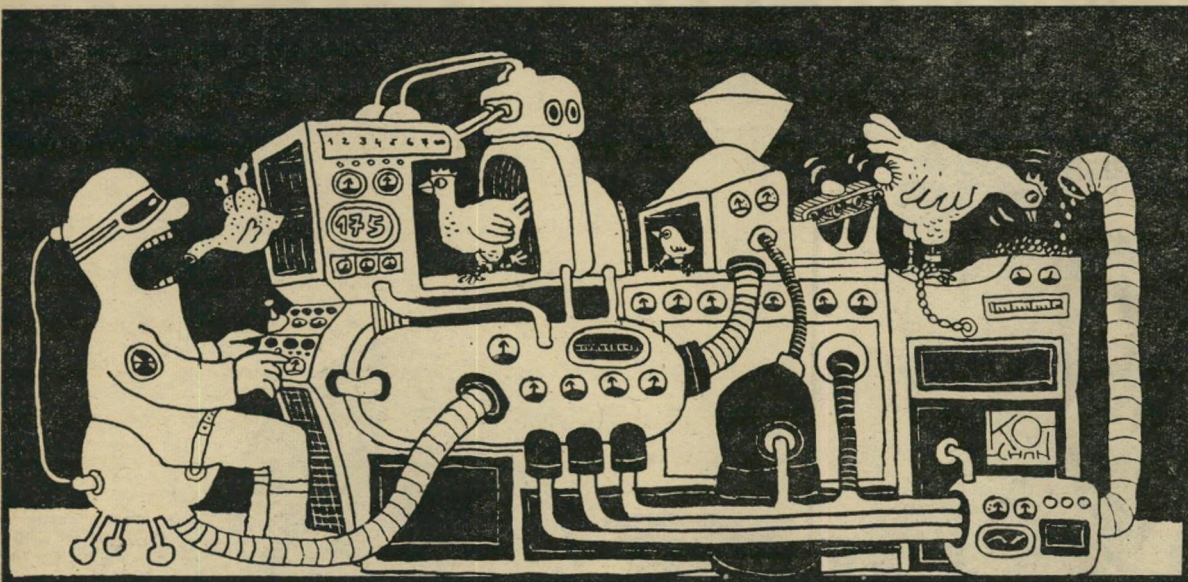
מיפעל ריצ'ארד כהן

מודיע:

רק אצלנו

מזון טהור

ללא מגע יד-אדם

לאור ההשמצות הפרועות שפורסמו לאחרונה בכמה עיתונים על סידורי הניקיון וההיגיינה במפעל השימורים שלי, הנו הודיע לקהל הצרכנים הנכבד, כי רק במפעלנו הוכנסה לשימוש מכונת השימורים החדשה ביותר, המבטיחה ללקוחותינו. מכונת השימורים החדשה שלנו מבטיחה כי לעולם, באף שלב משלבי הייצור וההכנה לא תבוא התוצרת של מפעלנו במגע עם יד-אדם.

מכונת השימורים זוהי מכונת השימורים החדשה של מיפעל ריצ'ארד כהן המבטיחה הזנה טהורה לגמרי, ללא בקטריות, ללא וירוסים, ללא חיידקים וללא בני-אדם בכל שלב משלבי הייצור. משמאל נראה הצרכן הטוב, שהפרשתו הטהורה מועברת, ללא מגע יד-אדם, להזנת העופות. העופות גדלים במכונה, מטילים בה ביצים. הביצים מתפתחות בחממה בתוך המכונה, וכשהן מתבקעות, נכנסים האפרוחים לפיטום ומשם ישר לגריל — בכלל, בכלל, בלי מגע יד-אדם.

מכונת השימורים

ה'שאלה' האצו קונה מכונת

ההרפתקה הגדולה החלה כשבעלי פירסם מודעה בעיתון בדבר מכירת המכונת שלנו. הוא אומנם פירסם את המודעה, אבל את הטלפונים קיבלתי אני. הטלפון הראשון כבר בישר על מה שמצפה לי: "אתם פירסמתם את המודעה על המכונת?" "אנחנו." "זה את אשתו?" "כן, זה אני אשתו." "אז תגיד לי, לפני שאני מתעניין בכלל בפרטים — אפשר לעמוד איתו על המקח?" "אני באמת לא יודעת, ניסיתי עדיין להיות אדיבה." "איך זה את לא יודעת? הרי זה בעלך, את לא מכירה אותו?" "כן, אני מכירה אותו, אבל אף פעם עוד לא קניתי ממנו מכונת."

וככה זה נמשך. מתעניין אחר ביקש פרטים על השנה, החודש ויום הלידה של המכונת, צבע, ריפוד, ותצורת-דלק. רק תאונות לא: "תאונות אני אברר בעצמי בחברת-הביטוח." בישר לי בקול מלא אזהרה נסתרת. האינקוויזיציה נמשכה חמש דקות תמימות, כאשר בסוף שאל: "מה עם מיסים? משולמים?" "משולמים. לגמרי. עד הגרוש האחרון." "אה, אז לא, תודה. אני מחפש מכונת בלי מיסים, עם מיספר לבן."

וככה זה המשיך להימשך — שלושה ימים אינסופיים. הסוף בא ביום השלישי בערב, כאשר מצלצל אלמוני קיבל את מלוא הפרטים, כולל תאריך הטסט, צבע הריפוד, חימום, בלי מיוג אחיר, ("אבל עם הרבה אחיר בלי מיוג", כך אני), ובסוף שאל: "האוטו של בעלך, גברת?" "של בעלי, אבל הוא באמת נתן לי רשות למסור לך את כל הפרטים." האירוניה הושחתה לריק. הוא היה עסוק מדי בקניית מכונת: "אז אני רוצה לדבר איתו." "אבל הוא לא בבית." "מה זאת אומרת? תשמעי גברת, זה באמת לא בסדר שבעלך לא בבית." זה כמובן היה השיא. הנחתי את השפופרת בעדינות, באמצע הנאום, וניתקתי את הטלפון מעתה ועד עולם. ליתר דיוק, חשבתי רק שזה היה השיא. השיא האמיתי היה חצי שעה מאוחר יותר כשבעלי החביב נכנס הביתה במאור עיניים: "מכרתי את המכונת, הכריו מודושן עונג, עוד בצהריים. רציתי להודיע לך, אבל לא הצלחתי. כל הזמן היה הטלפון תפוס. עם מי דוברת כלי-כך הרבה?"

נערת השבוע

